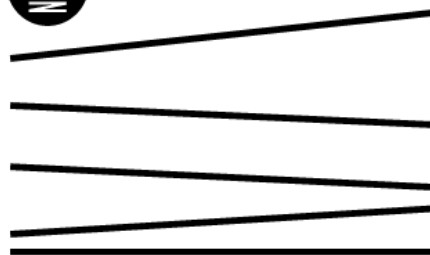

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

efter det Engelske ved C. Asschenfeldt Hansen.

Flugten eller "Ær din Fader og din Moder" : en
af Bedstemoders Fortællinger

Kbh. : Missionstrykkeriet, 1899

17, 35 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

DET KGL. BIBLIOTEK

15,-278,-8°

Flugten,

Ved C. Asschenfeldt Hansen,

1899.

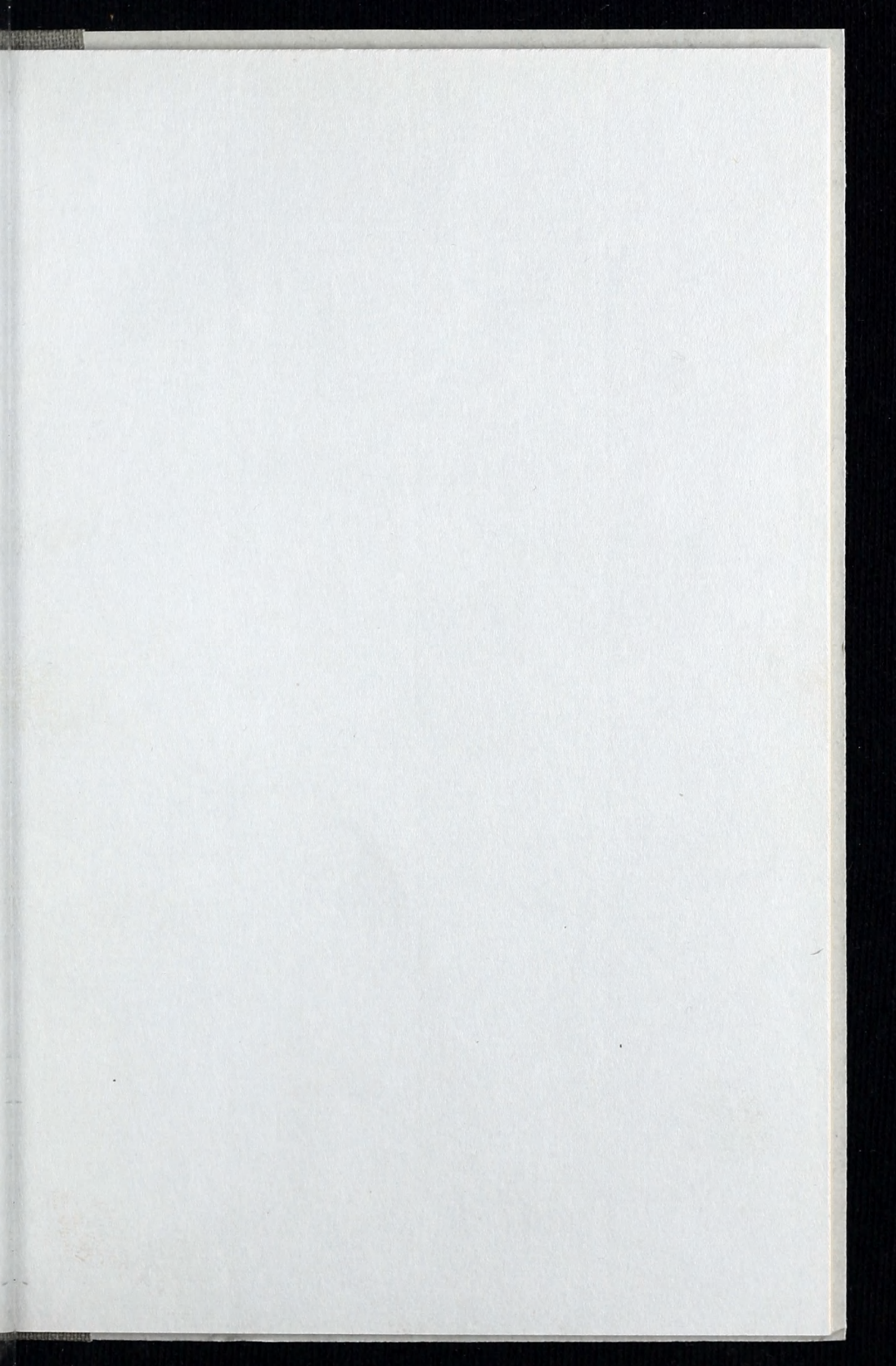
15.-278.-80

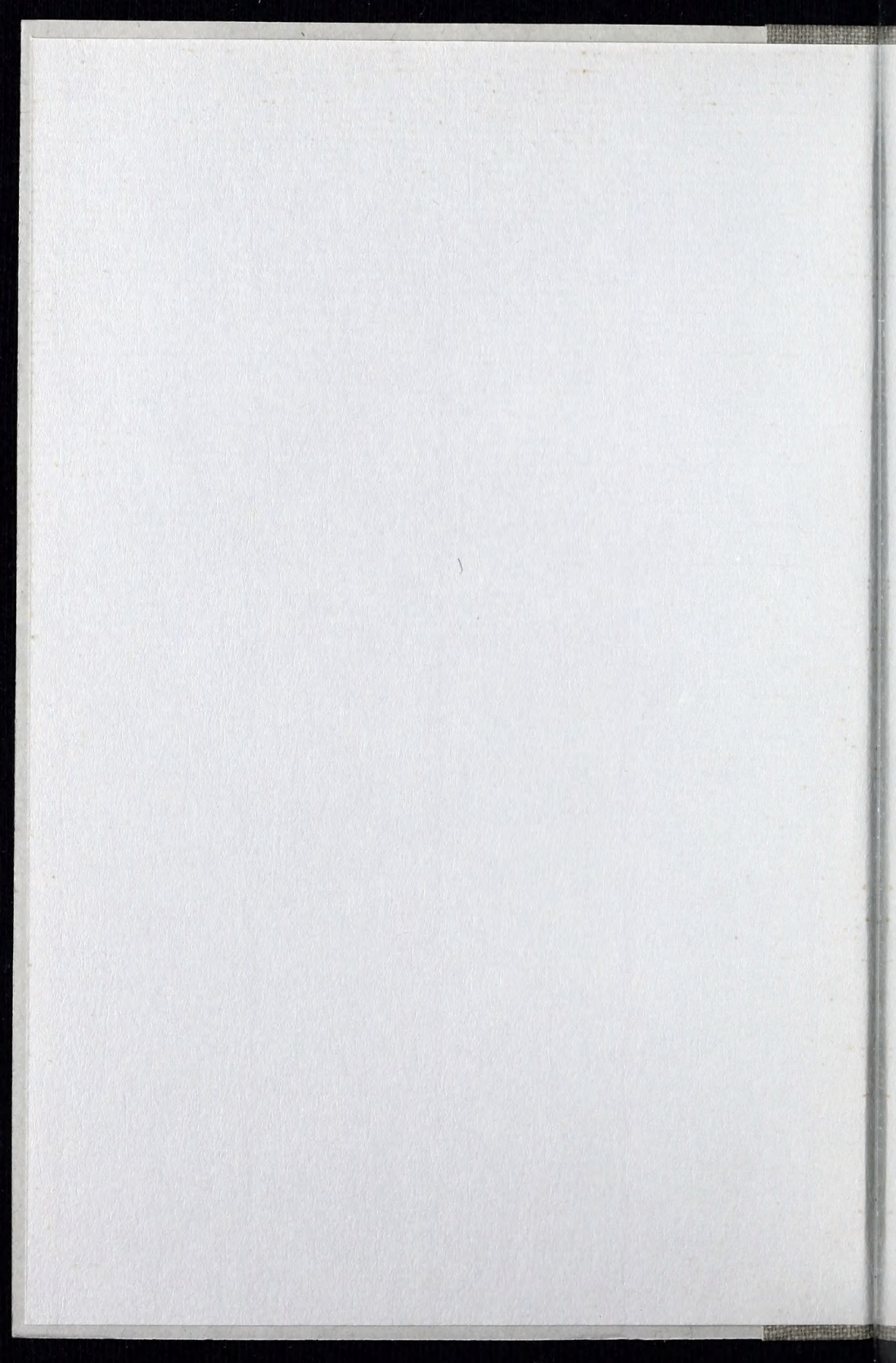
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

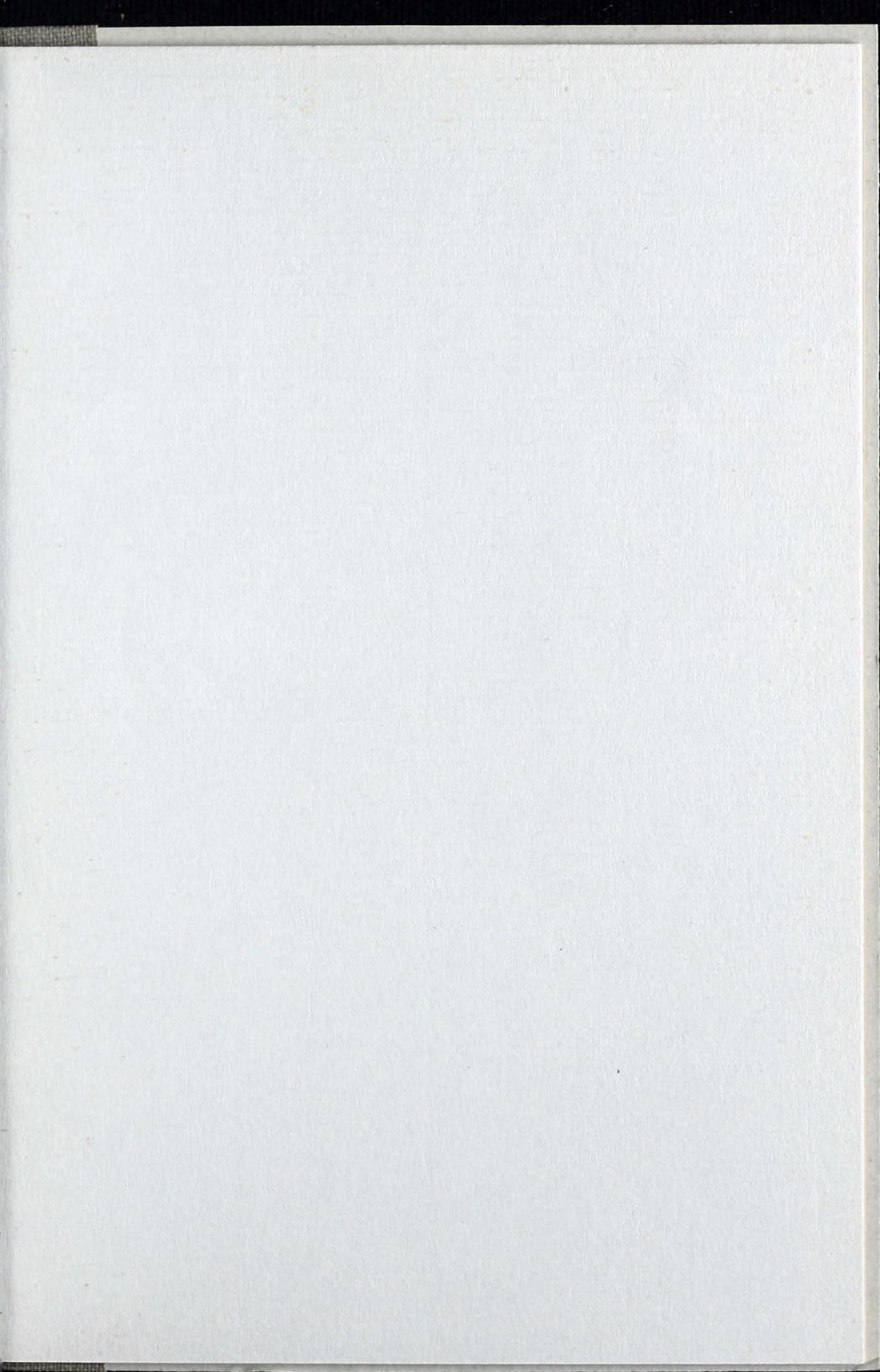

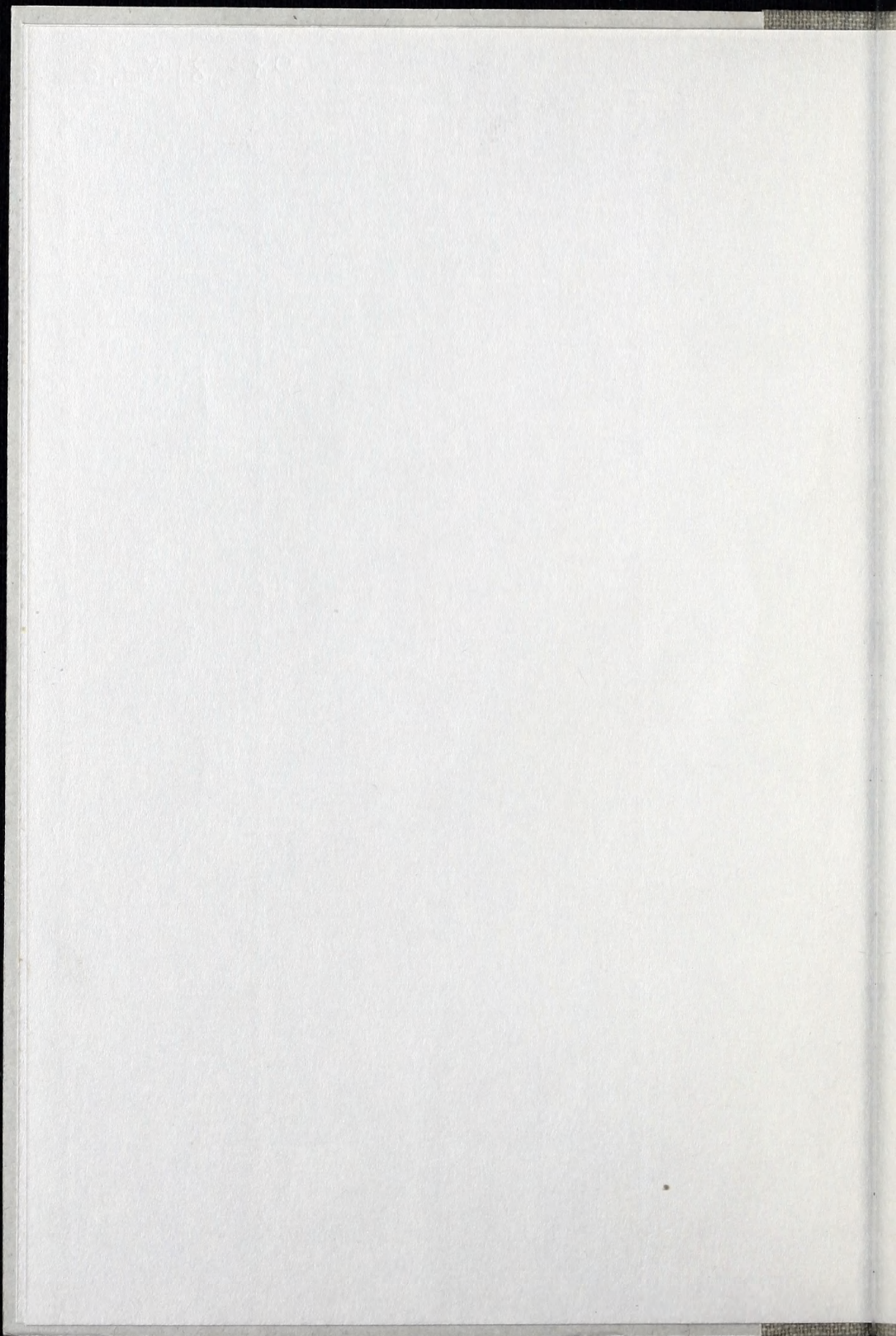
130020837552

Flugten

eller

„Ær din Fader og din Moder“.

En af Bedstemoders Fortællinger.

Efter det Engelske

ved

C. Aschenfeldt Hansen,

Sognepræst i Slemminge.

Med Tegning af Poul Steffensen.

København.

Missionstrykkeriet (ved J. Fischmann).

1899.

15,-278,-80

Aften, kære Børn," sagde Bedstemoder, "tænker jeg, at min Fortælling vil interessere eder endnu mere end ellers; thi den handler om Bedste, da hun var ung."

"O, det er dejligt!" sagde Charlie, "det tror jeg, vi ville synes allerbedst om, ikke sandt, Gertrud?"

"Det ville vi sikkert! Spøde Bedstemoder, skynd dig at begynde," sagde den lille Pige, og begge løb afsted for at hente de smaa Stole og sætte sig hos Bedstemoder med den største Opmærksomhed.

"Nu vel! Da jeg var en lille Pige, ikke meget ældre end Charlie, da boede jeg i en gammel, forfalden Forpagtergaard mange Mile inde i Landet. Det var et mærkværdigt gammelt Sted, Træværket var sort af Ulde, og man sagde, at Dronning Elisabeth havde overnattet der, thi i en af Vinduesruderne var et E. R. ridset med en Diamant, og mine Forældre troede fuldt og fast, at Dronningen egenhændig havde ridset Navnet."

"En Diamant, Bedstemoder, hvor kunde hun skrive med en Diamant?" spurgte Charlie.

"Man kan ikke ridse i Glas med noget andet, min lille Ven. Diamanten er skarp og det haardeste, man har, derfor stærer den."

„O, bliv nu ved,“ bad Gertrud, som længtes meget efter at høre Historien og var fed af alle Ufbrydelser.

„Altsaa paa dette ejendommelige gamle Slot boede eders gamle Bedstemoder, og I ville næppe tro det, naar jeg fortæller det, jeg havde den Gang lange gule Lokker ligesom du, Gertrud, og de vare af en ejendommelig gylden Glans, og paa disse skinnende Lokker bar jeg en lille Hue. Og jeg havde en yndig lille Kjole med Ermer, som kun gik til Albuen og saa hang langt ned derfra; jeg var slet ikke klædt, som I ere nu. Og min Moders Haar var sat højt op og bestrøet med hvidt Pudder; hun bar en Sirliges Kjole, som var fæstet højt op i Tungen over et grønt, mønstret Skørt. Men nu, kære Børn, maa I vide, at Bedstemoder slet ikke var noget artig Barn. Min Moder syntes nok om mit gyldne Haar og min friske Farve, men var alligevel ikke rigtig glad ved mig, og min Fader beklagede altid, at jeg ikke var en Dreng. Derfor tog ingen sig rigtig af mig, og da jeg næsten altid var overladt til min Barnepige, var min Opdragelse højest forsømt. Pigen var af et meget heftigt Sind, og jeg holdt ikke af hende, og i Stedet for at gøre mig Umage for at vinde mine Forældres Kærlighed blev jeg kold og tvær imod dem; naar de nærmede sig, løb jeg bort og gemte mig. Tilslidst brød de sig ikke mere om mig, og jeg plejede at tilbringe de lange Sommerdage paa et ensomt Sted i Haven, indtil Barnepigen fandt mig og jagede mig i Seng. Men en Gang ledede jeg mig i Haven og gik ud paa Gaden, hvor jeg spadserede videre. Jeg kom forbi en lille Hytte, hvor jeg stansede, da jeg hørte en Kone skænde heftigt paa et Barn og kaste hende ud af Døren, som hun lukkede for hende. Barnet var vist kun ganske

lidt yngre end jeg og meget smukt. Jeg ser hende saa tydeligt for mig med de nøddebrune Øjne fulde af Taarer. Hun var daarlig klædt, men hun var sød af Udseende, og jeg spurgte hende:

„Hvorfor var din Moder saa vred paa dig, lille Pige?“

„Fordi det lille Barn græd, Frøken,“ svarede den lille Staffel.

„Holder din Moder ikke af dig?“ spurgte jeg sagte.

„Det ved jeg ikke, Frøken, men hun skænder altid paa mig.“

„Saa kan hun ikke holde af dig, det er jeg vis paa,“ svarede jeg. „Du ser, Gertrud, jeg var ikke god, jeg burde have sagt til den lille Pige, at hun maatte forsøge at gøre, hvad hendes Moder vilde have; men jeg var selv vildfarende og duede ikke til at lære andre. „Hør, hvad jeg vil sige dig, min lille Pige,“ sagde jeg til hende, „mine Forældre ere heller ikke gode imod mig, jeg har det slet ikke godt hjemme; hvad synes du om, dersom vi begge løb bort?“

Barnet stirrede forundret paa mig og sagde: „Løbe bort?“ Men jeg tog hendes lille, snavsede Haand i min og loffede hende med, idet jeg udmalede for hende et dejligt Sted af min egen Indbildning, hvorhen vi vilde gaa, og vi havde snart den lille Landsby langt bagved os. Hvad der fristede mig til dette Skridt, ved jeg ikke, men jeg ved, at selv efter at saa mange Aar ere gaaede, kan jeg endnu føle den Skræk, som min lettsindige Opsørsel voldte mig. I Begyndelsen vare vi meget glade og løb af Hjertenslyst omkring paa Markerne for at fange Sommerfugle eller plukke Blomster; den lille Pige var saa uvant til at have Fritid og at faa Lov til at lege uden bestandig at

have det trykkende Ansvar af at passe Barnet eller at se til Maden, saa vi nød ret den første Del af vor store Rejse.

Vi vare gaaede bort fra Landevejen og vare komne ind paa en nyflaaet Hømark; der hvilede vi os i en Høstak, og stakkels Dora begyndte at blive sulten og at spørge, naar vi fik noget at spise. Derpaa havde jeg slet ikke tænkt, men jeg mandede mig op og sagde hende, at vi snart maatte være i den næste Landsby, der vilde vi faa Mad, og saaledes loffede jeg hende atter frem, idet jeg viste hende Røgen fra Hufene, som steg op imellem Træerne. Men det arme Barn var aldeles udmattet, og jeg maatte tage mig meget sammen for ikke at svare utaalmodigt paa hendes Klager.

Vi naaede da endelig Landsbyen, og for første Gang tænkte jeg paa, hvor forunderligt vi maatte tage os ud sammen: Dora, klædt i snavsede Pjalter, og jeg, net og pyntelig klædt, som en velhavende Forpagters Datter. Jeg tænkte, at en lille Væst vilde være heldig, og jeg fik Dora til at vasse sit Ansigt og sine Hænder i en lille Bæk, vi passerede; jeg prøvede paa at glatte hendes lange, forviltrede Haar, som min Pige plejede at gøre ved mit, og skønt jeg vistnok var en daarlig Kammerpige, vandt det stakkels Barns Ydre dog betydeligt ved denne Behandling. Jeg bankede fækt paa Døren til det første Hus, vi kom til, og bad om noget Brød og lidt at drikke. Den lille, frygt-somme Dora flyngede sig ængstelig til mig og bad mig om at lade hende komme hjem.

En gammel Kone aabnede Døren; hendes Øjne vare vidt aabne, men man kunde godt se, at hun var blind.

„Hvem er det?“ spurgte hun. „Er det Jane?“

„Nej," svarede jeg, „vi ere komne langvejs fra og ere trætte og sultne; vil De tillade os at hvile lidt og give os noget Mad?"

„Jeg er blind, min kære," svarede hun, „og kan ikke se eder, men Stemmen er en Barnestemme. Hvem er med dig?"

„En anden lille Pige," svarede jeg sagte; thi Ordene: „Jeg er blind," havde forskrækket mig. Jeg havde aldrig før set en blind, og jeg blev greben af en sælsom Forskrækkelse derved; men hendes Stemme var blød og behagelig, og da hun bød os ind, fulgte vi mekanisk. Dora hang ved min Kjole, stille grædende: „O, tag mig hjem, bring mig hjem!"

Stuen var meget venlig og net holdt. Alting staa sa tydeligt for mig, som om jeg havde oplevet det i Gaar; thi enhver Enkelthed af denne mærkværdige Vandring er dybt indprentet i min Sjæl. Den stakkels blinde Kone kunde godt finde sig til Rette i Huset; hun hentede noget hjemmebagt Brød og en Kande Mælk til os, som vi fortærede hurtigt; thi vi vare begge meget sultne.

Den gamle Kone spurgte os nu, hvorfra vi kom, og hvor vi gik hen.

Saa ung jeg var, havde jeg dog en Følelse af, at dersom jeg sagde Sandheden, vilde hun lade os bringe hjem igen, og jeg frygtede for, at Dora ikke vilde modsætte sig. Jeg havde aldrig lært, som J, kære Børn, have, at det var Synd at fortælle Usandhed, og at Gud, som ser ned til os fra Himlen, som giver os Lys og Varme, Frugt og Blomster og alle de andre gode Ting, som vi glæde os over, og som først og fremmest har givet os sin egen Søn, vilde blive bedrøvet derved. Min eneste Frygt var Opdagelsen og den

dermed følgende Straf, saa jeg betænkte mig lidt; men Dora svarede straks, fortalte hende, hvor vi boede, og at vi vare løbne bort; derpaa brast hun i Taarer og sagde, hun vilde hjem.

Den gamle Kone bad os endelig om at gaa hjem, men jeg sagde hende, at jeg vidste hverken Vejen og vilde heller ikke hjem, men Dora maatte gøre, som hun selv vilde. Den gamle talte venlig og forstandig til mig, sagde mig, at jeg gjorde stor Uret imod mine Forældre, selv om de ikke altid vare saa venlige imod mig, som jeg ønskede, og hendes jævne Tale og hendes milde, udslukte Dine gjorde et dybt, uudsletteligt Indtryk paa mig; men mit hovmodige Sind vilde dog ikke bøje sig. Ofte senere har jeg genkaldt mig hendes Ord og hendes Advarsler, naar senere tunge Byrder have trykket mig, og jeg har fundet det vanskeligt at bøje mig og at lyde mine Forældre; mange Gange har denne gamle Kones Skikkelse rejst sig for mig, og hendes Ord: „Du skal ære din Fader og din Moder“ have da genlydt for mig.“

Den gamle Bedstemoder tav lidt stille, og hendes Dine vare taarefyldte. Gertrud saa alvorlig paa sin Broder og hviskede: „Vi ville ikke bede Bedste om at fortælle igen om sin Ungdom.“ Men det var kun en smertelig Stræng, som var berørt, Svagheden gik over, og Bedstemoder fortsatte sin Fortælling.

„Nu vel, mine Børn, jeg lod mig ikke overbevise, men da jeg ikke svarede, antog hun, at jeg var det, og gik ind i Nabohuset for at finde nogen, som kunde følge os hjem.

Saa snart hun var gaaet, prøvede jeg at faa Dora med mig, inden hun vendte hjem, og jeg forestillede hende med de mest glødende Farver alle de Rædsler,

der ventede hende ved Hjemkomsten, og roste den dejlige Frihed, vi nu nød; men hun havde været altfor ullykkelig og vilde langt hellere hjem end følges med mig.

Tiden var kostbar, jeg kunde ikke længer strides med hende, hvorfor jeg aabnede Døren, sagde Farvel til Dora og løb min Vej igen.

Solen var ved at gaa ned, da jeg hvilede mig i en Hæk, men jeg kunde ingen Bolig se i Nærheden og tænkte over, hvor jeg vel kunde tilbringe Natten. Et Par Barnestemmer, hørtes i min Nærhed, og jeg lyttede glad i det Haab, at de vilde komme forbi mig, og at jeg da kunde følge med dem. Jeg holdt Vejret tilbage for at opfange hvert Ord.

„Jeg har faaet to dejlige Ferskener til Moder,“ sagde den ene, „jeg har ikke rørt en Bid selv; o, hvor hun vil blive glad!“

„Og jeg,“ sagde den anden, „jeg har købt et Haandklæde til min Moder, hun har saa længe ønsket sig et, og Fru Middleton gav mig seks Pence, jeg havde to i Forvejen, saa nu har jeg købt det, og det vil blive en saadan Overraskelse for hende.“

„Din Moder var styg imod dig, da du gik, var hun ikke?“

„Jo, men nu vil hun blive glad og har vel fortrudt det, tænker jeg.“

Det var et Eksempel for mig! Disse simple Børn lærte mig en Lektion, og for første Gang gik det op for mig, hvor slet jeg havde baaret mig ad lige over for mine Forældre; jeg vilde have givet meget for at gøre det ugjort, men nu var det for sent. Det var snart Nat, og da Børnene gik forbi mig og stirrede forundret paa mig, bad jeg dem, om jeg maatte gaa

hjem med dem, da jeg ikke kendte Bejen og intet Sted havde at være om Natten. De forstod mig næppe, men jeg vandrede med dem, til vi kom til to elendige, fattige Hytter, hvor de sagde hinanden Godnat. Den ældste af dem raabte nu: „Moder, Moder, kom og se denne lille Pige!“ og en svær, ubehageligt udseende Kone kom ud og spurgte, hvad jeg vilde. Jeg havde næppe Mod til at fortælle hende, at jeg ikke vidste Bejen, og at spørge, om jeg maatte blive der Natten over. Hun spurgte mig om mit Navn, og hvor mit Hjem var; men da jeg havde svaret derpaa, sagde hun, at det var ogsaa det samme, hun var fremmed der og kendte ingen alligevel, men jeg kunde gerne komme ind; og jeg gik ind i den elendige Stue.

Bæggenes oprindelige Farve var ikke til at se, saa sorte vare de af Røg; nogle Stole, et Bord og en Slagbænk udgjorde Møblerne. Paa Kaffelovnen stod et Fyrtøj og en knækket Tepotte, og i Vinduet hang en sort Drossel i et lille Bur. En Kat laa paa Maatten ved Døren og opfangede de sidste Solstraaler. Disse to Dyr vare de eneste Luksusgenstande, de fattige Folk ejede, og de elskede dem begge. Jeg satte mig paa en lille Stol ved Vinduet, glad over at hvile mig, og de tog ingen Notits af mig, men besørgede deres Husgerning. Kloffen otte satte Konen noget Brød og Ost, nogle Løg og lidt koldt Kød paa Bordet, hun kaldte paa mig og sagde, jeg skulde spise, hvad jeg havde Lyft til. „Fader kommer først senere hjem,“ sagde hun til Barnet, „derfor spis nu og gaa saa i Seng.“

Jeg spiste ogsaa, da jeg var meget sulten, men jeg havde ondt ved at faa det ned.

Konen luffede et Stab i Væggen op og sagde, at

jeg kunde lægge mig ned der, andet Sted havde hun ikke. Det var jo bedre end at ligge paa Gaden, men hvor forføleligt var dette Leje fra min egen lille Seng hjemme! Jeg tænkte med Længsel paa alt, selv paa min barske Barnepige; jeg savnede hende, thi jeg blev ikke vasket og redt, som jeg var vant til. O, hvor jeg græd bitterlig over alle mine selvforskyldte Ulykker, medens jeg laa i det lille, hede Skab. Skønt min Moder i Almindelighed ikke tog sig meget af mig, plejede hun dog ofte at se til mig, naar jeg var i Seng, og at kysse mig, og jeg tænkte, hvor glad jeg vilde flynge mig til hende og flynge mine Arme om hendes Hals, dersom hun nu bøjede sig over mig.

Lidt efter kom Manden hjem, en snavset Person, som graadig fastede sig over sin Mad, men han havde dog Tid til at tage sin lille Pige paa sit Skød og proppe hende med noget af Maden. Moderen viste ham derpaa Haandklædet, Barnet havde købt, og de kyskede hende og kælede for hende. De vidste ikke, hvor disse Rærtegn skar i mit lille, forpinte Hjerte.

Tilfidsst sagde Manden: „Naa, lille Anne, sig nu din Aftenbøn, den maa du ikke glemme; lad os høre, hvor pænt du siger den.“

Da jeg havde glemt min!

„O, lad mig sige den sammen med hende!“ raabte jeg, idet jeg sprang frem af mit Skab.

Manden saa yderlig forbavset paa mig, men Konen sagde: „Naa, hende havde jeg rent forglemt,“ hvorpaa hun fortalte ham min Historie.

„Men sig nu eders Bønner, Børn,“ sagde Manden, „saa skulde vi se, hvad vi kunne gøre i Morgen.“

Den lille Pige og jeg knælede ned og sagde vor Aftenbøn sammen.

Da jeg laa i mit Stab igen, hørte jeg Manden sige: „Vi maa se at bringe hende hjem igen, det kan vel nok kaste en Belønning af sig.“

„O, det tror jeg ikke,“ sagde Konen, „de bryde sig vist nok ikke saa meget om hende; men hun skal faa Lov til selv at gaa, hvor hun kom fra. Vi ville dog ikke have al den Ulejlighed med at bringe hende tilbage og ikke saa noget for det.“

„Hvor siger hun, at hun hører hjemme?“

„I Weaford.“

„Hun er sandelig gaaet en ordenlig Marſchtur for saadan en lille en. Vi kunde jo ogsaa levere hende af paa Fattighuset, det var maaske det bedste; men lad os nu sove paa det.“

Disse Ord ringede for mine Øren: „Levere hende af paa Fattighuset“, og jeg græd mig i Søvn.

Tidlig den næste Morgen Kl. 4 vaagnede jeg. — Manden gik omkring i sine tunge Stø, og Konen var oppe for at give ham Morgenmad. Jeg kunde ikke straks besinde mig paa, hvor jeg var; men de sidste Ord fra om Aftenen vare igen de første, jeg hørte om Morgen.

„Jeg skal komme igen Kl. 7 for at bringe Ungen paa Fattighuset.“ Dermed gik Manden sin Vej.

Ungen kan forestille sig min Angst ved at høre dette. Jeg var endnu for ung til at tænke paa, at mine Forældre vilde lade mig søge alle Regne, og at der næppe vilde gaa en Dag til, førend jeg blev funden. Jeg tænkte ikke paa andet end at blive leveret til Fattighuset, og jeg besluttede at flygte, saa snart jeg kunde. Jeg saa mit Snit; thi Konen gik ud til et Slags Vaskhus, som laa i Haven. Jeg sprang op (jeg havde sovet med Klæderne paa), snappede min Hat

og mit Overstykke og styrtede ud ad Døren. Med højt bankende Hjerte og saa hurtig, mine smaa Fødder kunde bære mig, fløj jeg hen ad Gaden, den samme Vej, jeg den foregaaende Aften var kommet, i det Haab at finde hjem. Det var en kølig, frisk, dejlig Morgen, Fuglene sang livlig, en hvidlig Taage hævede sig op fra Markerne, de smaa Blomsterbægere vare fyldte med Sølbud, og alt var som nysødt. I Smaa have vel aldrig været saa tidlig ude, men I kunne tænke, hvor forfriskende Luften var for mig, efter at jeg havde ligget i det hede, lille Skab. Jeg vandrede videre og videre frem, og mine Sko bleve helt fyldte med Landevejsstøv; jeg havde slidt Hul paa dem, og det var meget ubehageligt at gaa videre. Med en Følelse af Sorg, Skræk, Hjælpeløshed og Fortvivlelse satte jeg mig ned ved Grøften og græd bitterlig. Jeg havde ikke siddet ret længe, da jeg hørte Lyden af Vognhjul, og en Straale af Haab fyldte mit Hjerte, at jeg maaske kunde komme til at køre hjem. Men Lyden kom ikke nærmere, jeg saa Vognen køre forbi ad en Sidevej, og jeg raabte af min hele Kraft paa den; dog var det forgæves, kun Ekkoet svarede mig.

Sorgen overvældede mig, og Bevidstheden forlod mig. Jeg husker intet mere af, hvad der foregik med mig, indtil jeg slog Djnene op og fandt mig liggende i min egen lille Seng og min Moder siddende hos mig. Jeg klyngede mig til hende og vædede hendes Ansigt med Angers- og Blædestaarer. Hun gjorde mig ingen Bebrejdelser, men hendes blege Ansigt var mig Bebrejdelse nok. Men af, det var ikke forbi dermed, min værste Straf kom først nu: Dora var borte, var ikke til at finde, og det var mig, som havde loffet hende bort! Moderen var Enke med disse to Børn,

og hun havde begivet sig paa Vej for at søge hende, bærende det lille Barn med sig. Jeg beskrev Stedet, hvor jeg havde forladt hende, saa godt jeg kunde, og min Fader sendte Folk i forskellige Retninger ud for at lede efter hende. Med en Hjerteangst, som jeg aldrig før eller senere har følt, ventede jeg paa deres Tilbagekomst. Den ene af dem havde fundet Landshyen og den gamle blinde Kvinde, og hun havde fortalt ham alt og sagt, at da hun kom tilbage, vare begge Børn gaaede.

Min Moder vilde meddele den ullykkelige Kvinde denne Efterretning og sagde, at jeg skulde følge med for at bede hende om Forladelse. Jeg skal aldrig glemme denne Scene. Måden fra Dagen i Forvejen stod urørt paa Bordet, nogle saa hængende Bløder fandtes paa Skorstenen, og den stakkels, trætte Kone, som lige var vendt tilbage uden at finde Dora, sad der med sit lille Barn paa Skødet, rokkende frem og tilbage. Med Suk og Taarer bad jeg hende om Forladelse, men hun svarede ikke, rystede kun paa Hovedet, sukede dybt og stirrede ud for sig. Da Moder fandt hende aldeles utilgængelig for Trøst, gik vi igen, medens Moder lovede, at der vilde blive gjort alt for at finde Barnet.

Denne lange Dag og den følgende Nat gik hen uden Efterretninger, men næste Eftermiddag fik vi at høre, at et Barn, paa hvem Beskrivelsen passede, var set sammen med nogle Gøglere i den næste By. Da jeg var den, som kendte hende bedst, maatte jeg køre med min Fader derhen. Der var Marked i denne By, og vi gik imellem alle Teltene og i alle Slags Forlystelseløstelte; endelig i et af dem, imellem en Del fantastisk klædte Personer, opdagede jeg Dora. Jeg

streg af Henrykkelse og var ude af mig selv. Den Sindsbevægelse, hvori jeg den Gang befandt mig, og de mange Aar, som siden ere forløbne, gør, at jeg ikke nøje kan huske, hvorledes vi fik hende derfra, men vi gjorde det. Medens vi førte hjem, fortalte hun, at den blinde Kone var bleven saa længe borte, at hun var bleven bange og var gaaet ud for at se efter mig. Da hun ikke fandt mig, blev hun ved at gaa, og da hun saa nogle Folk ligge i en Mark og holde Hvil, spurgte hun dem om Bejen. De talte med hverandre om, at det var netop det, de manglede, og vilde ikke lade hende gaa igen. De havde givet hende noget at spise og vilde senere have hende til at gaa paa en Line; da hun ikke turde det, havde de slaaet hende, og hun saa bleg og daarlig ud; men jeg følte mig saa lykkelig og stolt over at have hende ved min Side, som om hun havde været Dronning.

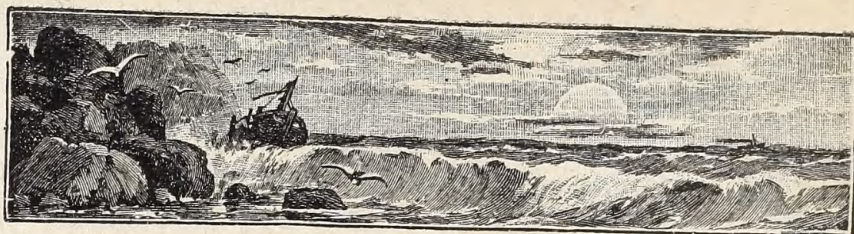
Denne Nat sov hun i sin Moders Arme, men jeg fastede mig urolig frem og tilbage i min Seng; de sidste Dages Sindsbevægelser havde været for store. En alvorlig Sygdom var Følgen deraf, og da jeg saa, hvor trolig min Moder vaagede over mig Dag og Nat, lovede jeg mig selv at ville gøre, hvad jeg kunde, for at glæde hende og min Fader.

Jeg ser eders smaa spørgende Øjne fæstede paa mig: Gjorde du det, Bedstemoder? Ja, jeg haaber, jeg gjorde det; jeg gemte mig aldrig mere paa ensomme Steder i Haven, men blev altid set ved min Moders Side, et lille lykkeligt, kærligt og godt Barn.

Og nu, mine kære Børn, have I hørt om Bedstemoder, da hun var ung; I have hørt, hvorledes hendes stridige Sind blev bøjet, hvorledes hun lærte, at et stridigt Sind ikke kan komme frem i Livet, men

at Lydighed og Kærlighed til Forældrene ere de rigtige Følelser for et godt Barn. Børn burde altid ihukomme den omhyggelige Kærlighed og Omsorg, Forældrene bære for dem i deres første Barndom, og hvor megen Taknemmelighed de skyldte dem derfor, og de maa altid betænke, at enhver Ulydighed mod deres Forældre er tillige en Ulydighed mod Gud. Thi det er Guds eget Ord til alle Børn: „Hør din Fader og din Moder“. I alt, hvad der ikke strider mod Guds Bud, skyldte Børn deres Forældre Lydighed. Og Herren har knyttet en særlig Forjættelse til Opfødselen af det fjerde Bud, lyft Velsignelse over hvert lydigt, kærligt Barn.

Saa, det var en af Bedstemoders Fortællinger. Den kan vore smaa Venner ogsaa lære af her i Danmark.

En underfuld Redning.

„Kald paa mig paa Nødens Dag, jeg
vil udfri dig og du skal prise mig.“

(Ps. 50, 15.)

Paa Vestkysten af Slesvig ligger, som bekendt, Halligerne. Mange af disse Øer ere ganske smaa og ubeskyttede mod Havets Indgreb, idet de ikke have Diger til Beskyttelse.

Indbyggerne have bygget deres Huse paa Høje, for at Vandet ved de sædvanlige Flodtider ikke skal trænge ind i Husene. Gaar Floden højt, sker det dog undertiden, og Beboerne maa da ty op paa Løfterne og mange Gange i stor Angst afvente, at Ebben indtræder og Vandet saaledes gaar tilbage.

I Begyndelsen af dette Aarhundrede laa der en lille Ø, som nu tilbels ganske er bortskyllet. Paa denne laa der kun et eneste lille Hus. En Nat stormede det voldsomt. Vandet steg højt og trueede med at trænge ind i Huset. Stormen tog til i Hestighed, Vandet steg højere og højere. Men oppe paa Loftet i det lille Hus laa Manden og Hustruen paa Knæ i Bøn til

den almægtige Gud om Hjælp i Nøden. Og se, han, som har sagt: „Kald paa mig paa Nødens Dag“, han hørte ogsaa deres Raab. Stormen tog af, Vandet sank og de vare reddede.

Men en Trængsel var endnu tilbage: de manglede Driftevand. Paa Halligerne findes nemlig ingen Brønde; de have kun Beholdere, hvori Regnvandet opsamles, og slipper dette op, maa der hentes Vand fra Fastlandet. Nu havde imidlertid Havet overskyllet alt og ogsaa fyldt disse Beholdere; der maatte derfor sørges for ny Forsyning.

Stormen havde desuden gjort megen Skade; en meget stor Del af Den var bortskyllet, og de kunde ikke uden Fare blive boende der. Med stor Sorg bragte Manden denne Efterretning med hjem, og han gik i sin Fortvivlelse, at det vilde have været bedre, om de alle vare druknede, end at gaa denne Glendighed i Møde; thi Beboerne af disse Øer ere fuldstændigt ube- kendte med det Arbejde, som udføres paa Fastlandet. Men Hustruen søgte at opmuntre sin Mand med Guds Forjættelse: „Kald paa mig paa Nødens Dag, jeg vil udfri dig og du skal prise mig.“ „Se,“ sagde hun, „Gud har udfriet os af een Nød, skulde det ikke styrke os i at tro, at han ogsaa vil udfri os af al Slags Nød? Han siger jo: „Kald paa mig“. Lad os lægge Sagen frem for ham, han vil udfri os efter sit Ord; vær vis derpaa.“

Men Manden maatte nu skynde sig ud efter Vand. Han maatte bruge Tiden, medens der var Ebbe, thi saa kunde man gaa tørskoet over til Fastlandet. Men man maa nøje beregne Tiden, thi naar Floden atter kommer tilbage, strømmer den hurtigt frem og river alt med sig.

Manden skyndte sig altsaa afsted, han vidste, at han kun havde knap Tid. Efterhaanden blev det taaget, først lidt, saa blev det en rigtig tæ, tyk Taage, som gjorde det umuligt for ham at se Land. Han begyndte at blive bange, og idet han ikke kunde se Fastlandet mere, forfælede han Retningen og vidste ikke, hvorhen han skulde gaa. Og hør! Hvad er det? Hører han ikke en fjern Brusen? O, hvilken Angst, det er Floden, som kommer!

Døden er ham vis! Vandet kommer, stiger lidt efter lidt, allerede er Anklerne under Vand, nu Knæene, nu naar det op til Brystet. Manden raaber i sin Nød til Gud, befaler sin Sjæl i Jesu Hænder, beder Gud bevare og hjælpe hans Hustru og Børn. Vandet stiger fremdeles, nu har han kun Hovedet oven Vand. Da støder noget haardt imod hans Knæ, han føler efter og faar fat i et langt Brædt, som Vandet fører med sig. Han klynger sig til det, men ser til sin Skræk, at der allerede er bundet et Menneske fast dertil. Gysende opdager han: Det er et Lig. Men det faar ikke hjælpe! Han maa se at redde sig. Han klynger sig fast til Brædtet, som kun vanskeligt holder sig oppe med sin tunge Byrde. Hvert Øjeblik venter han, at han skal synke, han taber næsten Modet helt. Da pludseligt føler han fast Bund under Fødderne, han ved nu, at han er frelst! Han naaer nu snart i Land, trækker Brædtet med sig op og ser sig om, hvor mon han er. I det fjerne øjner han gennem Taagen et Lys. Og da han kommer nærmere, ser han med stor Glæde, at det jo er hans eget lille Hjem, hvor hans elskede Hustru og Børn ere!

Da han kom hen til Vinduerne, hørte han, hvorledes de raabte til Gud om hans Frelse. Han lukker

hurtigt Døren op, omfavner dem og siger: „Gud har hørt eders Bønner, han har frelst mig som ved et Under!“

Han fortæller nu om sin Frelse, og de takke alle den almægtige Gud, som altid staar ved sit Ord, og som aldrig vil lade den blive beskæmmet, som tror paa ham.

Dagen derefter gik han ned til Stranden for at begrave Liget. Af Uniformen kunde han se, at det var en hollandsk Kaptajn. Han undersøgte Lommerne for muligvis at finde noget, som kunde oplyse ham om hans Familie, men forgæves. Han fandt kun en Pengesum med 800 hollandske Dukater.

Han gik nu til Dorigheden med Pengene og afleverede dem. Der blev indrykket en Bekendtgørelse i Aviserne for at finde de mulige Arvinger; men der meldte sig ingen. Pengene tilfaldt derfor Finderen. Der blev stor Glæde i det lille, fattige Hjem; nu kunde de købe sig et Hus paa en af de større Der og Nøden var afhjulpen!

Saaledes bleve disse Mennesker ikke beskæmmede, som i deres Nød raabte til Gud. Og, kære Børn, Guds Ord er til at lide paa i alle Forhold og i al Slags Nød. Gud vil ikke slippe eller forlade os, blot vi raabe til ham og tror, at det skal ske os efter hans Ord.

Fortalt af Pastor Poulsen i Kropp.

„Se, jeg forkyn-
der eder en stor
Glæde.“

(En Julefortælling af
M. Rüdiger.)

Th. 3.

Det var den 24. December om Morgenen, Solen skin-
nede klart fra den blaa Himmel ned paa den sne-
bedækkede Jord. Der var en Straalen og Glimten
alle Vegne, saa at enhver, der havde et aabent Hjerte
for en saadan Herlighed, tilbedende maatte folde Hæn-
derne.

Noget affides fra Landsbyen Kulberg var der en
Udflytterbolig, en Bondegaard, der laa ensom midt
imellem de dertil hørende Marker. Den næsten
nye Gaard tog sig statelig ud, de snedækte Tage skinnede
mellem Trærnes nøgne Grene, og foran Stuehuset
stod to mørke Fyrretræer som Skildevagter.

I den rummelige Dagligstue sad Bondekonen. Hun
kaldtes for det meste Fyrre-Bondekone, formodentlig
paa Grund af Fyrretræerne foran Huset. Hun sad ved
Vinduet og betragtede den lysende Pragt der udenfor,
men hun saa' ikke glad ud, den endnu ungdommelige
Kone, tværtimod laa der et smertefuldt Træk om de
bævende Læber, og nu trillede der Taare efter Taare

ned ad hendes Kinder. Hun sad længe i dybe Tanker, indtil hun hørte Skridt, der nærmede sig, da foer hun med Ermet over Djnene og gav sig noget at bestille i Stuen. Hun strøede Sand paa de skurede Gulvfjæle og tørrede Støvet af det lange Træbord.

„Goddag, Marie!“ raabte den indtrædende Bonde. „Jeg har været tidlig oppe og hentet dig et lille Træ, saaledes som du gerne vil have det, ude fra Skoven.“ Saa traadte han nærmere hen til hende, saa' hende prøvende ind i Ansigtet og sagde med næsten haard Stemme:

„Lad det være, Marie, du veed, jeg bryder mig ikke om — om — at blive erindret om det forbigangne. Det, der ikke kan blive anderledes, skal man ikke græmme sig over. Alar ud og Alar ind.“

Der bævede igen som en tilbagetrængt Smerte omkring den unge Kones Mund, og hun sagde i en Tone, der lød næsten bebrejdende:

„Johan, lad mig faa Lov at sørge; jeg kan ikke andet, og det vil blive lettere for mig, naar jeg engang kan græde rigtig ud netop i disse Dage.“

„Men netop i disse Dage er det mig en Torn i Øjet,“ foer Bonden op, „thi jeg bliver i Dag ikke alene erindret om alt det, jeg har mistet, men det gamle Had til Peter, den Skalk, den Bedrager, den Brandstifter, bluss'er da op igen. Na, at min Hævn dog en Gang kunde naa ham, men det er jo desværre saaledes, at de slette gaa fri og have gode Dage, medens de retskafne . . .“

Bondekonen var traadt tæt hen til sin Mand. Nu lagde hun sin Haand paa hans Arm og faldt ham i Talen:

„Johan, du maa ikke tale saaledes, du veed, hvor

det gjør mig ondt. Du er bitter, du trætter med Gud den Almægtige og glemmer, at det var hans Haand, der slog, og at den samme Haand ogsaa igen kan læge."

Bonden lo haardt og bittert. „Læge? Er Barnet maaske ikke dødt, og er Gaarden ikke dybt behæftet med Gæld?"

Vi ville faa den gjort gældfri," svarede hans Kone. „Og Barnet, aa Johan, det er hos Gud i evig Glæde."

Noget som Haan lagde sig om Mandens Læber. Han sagde dog ikke imod, men rejste sig op, satte Belts-huen paa det mørke Haar og gik uden at sige et Ord ud af Stuen.

Bondekone satte sig paa Dvøbænken og foldede Hænderne i Skødet. Hendes Tanker gik tilbage i Tiden. For ti Aar siden var det, at hun var draget ind i den gamle Fyrregaard som en ung, fornøjet Kone, og hun havde tænkt, at det kunde ikke være andet, end at Glæde og Lykke altid vilde blive hendes Lod.

Først syntes det ogsaa saaledes, især da hendes lille Datter netop i Dag for seks Aar siden var bleven født, men det blev snart anderledes.

Ikke langt fra dem laa der en anden Gaard, men der førtes en uordentlig og daarlig Husholdning.

Bonden, Peter, var forfalden til Drik, og hans Kone og lille Søn havde ofte slemme Dage.

Der havde allerede længe været Strid mellem ham og Fyrre-Bonden angaaende Grænseskellet, indtil det endelig kom til Proces. Denne, som Peter tabte, slugte den sidste Rest af hans Formue. Da Gaarden kom til Auktion, købte Johan den og formerede derved sit Gods.

Peter var ude af sig selv af Bredde og Had, men Johan mødte hans Udbrud af Raseri og Had med

haanlig Ro. Marie hønfsalbt ham ofte om at vise sig anderledes mod Peter, men det var som at tale ud i Luften. Hun bar selv hemmelig mange Ting af det mest nødvendige hen til deres tidligere Nabo, men hun formaaede ikke at bringe nogen Forsoning i Stand. Endelig besluttede Peter sig til med Hustru og Barn at udvandre til Amerika, og Fyrre-Bonden blev let om Hjertet, thi den andens hadefulde Blikke havde dog ofte forvoldet ham Uro.

I Dag for fem Aar siden var det, at et Uvejr havde raset hele Natten. Tidlig om Morgenene bleve Beboerne af Fyrre-Gaarden vækkede ved høje Raab, og da de fulde af Angst sprang ud af Sengene og ilede hen til Vinduerne, saa' de Røg og Flamme, medens Vinden hylede, og Brandkloffen lød.

En Gysen gennemfoer Fyrre-Bondekone, da hun tænkte paa den Morgen. Af bare Angst havde de alle tabt Besindigheden, kun Bonden havde saa megen Aandsnærværelse, at han med næsten overmenneskelige Anstrængelser fik Barnet og dets Vugge baaret ud i en affidesliggende Stald og befalede Barnepigen at blive der. Hun var en ung, uersfaren Løs, og, som hun senere tilstod, hun var snart løbet derfra for at hjælpe til med at redde. Bondekone var ivrig i Færd med at slæbe ud alt, hvad det var muligt at faa bort, men paa en Gang sank hun sammen, idet hun udstødte et højt Skrig, thi Stalden, i hvilken Vuggen var skjult, stod i lys Rue. Der var ingen Redning mulig, thi før man kunde bringe Hjælp, var den straatæfte Bygning nedbrændt.

Bondekone henflød i Taarer ved Grindringen om det Øjeblik, da hun fik Bished om, at hendes Barn var omkommet i Flammerne. Det var en mørk Dal,

som hun maatte gennemvandre, men det var netop i dette Lidelsens Mørke, at Lyset fra Frelserens Kors var begyndt at skinne for hende, det Lys, som hjælper til den rette Fred, og som altid gjør det sørgende og kæmpende Hjerte stille.

Da det paa hin Morgen var bleven rigtig lyst, kom Peter med Kone og Barn over til Fyrre-Gaarden. Han havde et skadefro Smil om Læberne, men nu sagde han Farvel for at forlade Hjemmet for bestandig. Johan saa' efter ham med knyttet Næve, han troede saa sikkert, at Peter var Brandstifteren; men hvem turde sige det? Heller ikke senere viste der sig noget, der kunde bekræfte en saadan Mistanke. Fyrre-Gaarden blev nu bygget op paany, men den gamle Glæde drog aldrig mere derind. Bonden var forbitret, og hans Kone kunde ikke glemme Tabet af sit Barn. Det var dog ganske forunderligt, at flere Dage efter at Ulykken var sket, bragte en Karl, der kom tilbage fra Byen, en lille rød Strømpe med, som han havde fundet, og som han mente, at den lille Anna havde baaret. Og han havde Ret. Bondekonen genkendte den og vædede den med sine Taarer.

Da opstod der det Spørgsmaal hos hende, om Barnet virkelig var omkommet, men hun skændte paa sig selv over, at hun kunde give slige taabelige Tanter og Forhaabninger Rum, hvorledes kunde det være andet, end at den lille var død? Strømpen kunde jo være bleven kastet bort med andre Ting. Dog nej, Barnet havde haft den paa Foden, hun havde jo selv givet hende den paa om Natten, da hun havde været saa urolig, og Bondekonen havde maattet bære hende omkring paa Armen.

Ogsaa nu, medens hun sad paa Dvøbænken, kom

disse gamle, spørgende Tanker igen ind paa hende, til hun resolut rejste sig op og traadte hen til Bordet, hvor Grantræet stod, som hendes Mand havde hentet i Skoven. Hun hængte Øbler og Nødder derpaa, ogsaa smaa Flag af Guldpapir og brogede Papirnet. Tilslidst satte hun Lys deri, og nu fløj der i Sandhed et Glædeskin over hendes alvorlige Ansigt, da Julens Herlighed ligesom aabenbarede sig for hende. Hun hentede sin Bibel, satte sig ligeoverfor Træet og læste det salige Evangelium om Kristi Fødsel: „Se, jeg forkynder eder en stor Glæde!“

En stor Glæde! Hun sukede. Kunde virkelig en saadan igen drage ind hos hende? Men det var jo heller ikke saaledes ment. Den store Glæde var denne: „Eder er i Dag en Frelser født.“ Ja, det var en Glæde ogsaa for alle sørgende, ensomme, forladte. Frelseren, Redningsmanden, Saliggøreren var født, nu maatte al jordisk Lidelse svinde bort. Han vilde helbrede de sønderknuste Hjerter og oprejse de nedbøjede.

Da Bondekonen igen lagde den dyrebare Bibelbog paa sin Plads, var der Fred i hendes Sjæl, dyb, hellig Gudsfred. Hun havde paany givet sig ind under Guds Villie, og nu gjaldt det om at glæde andre, at tænke paa dem med Kærlighed.

Da Bonden ved Middagstid igen traadte ind i Stuen, rakte hans Kone ham venlig Haanden. Hun vilde gerne sige noget, men hun tav, hun vidste jo, at Juleevangeliet ikke var blevet „den store Glæde“ for Johan, men hun troede fast og fuld af Glæde paa, at Herren vilde høre hendes Bønner og lade Lyset fra Bethlehems komme til at skinne klart for ham ogsaa.

Det var Aften. Juletræet i Fyrre-Gaarden havde brændt, og Karlene og Pigerne vare glade og tilfredse

gaaede med deres Foræringer ind i Følkestuen. Nu sad Bonden og hans Hustru alene ved Bordet.

„Johan,“ bad hun stammende, „maa jeg ikke læse Evangeliet om Kristi Fødsel for dig?“

„Nej, lad være med det,“ svarede Bonden afværgende. „Jeg forstaar ikke Guds Godhed og Kærlighed; han har jo taget alt fra mig.“

„Han kan give dig alt igen,“ sagde Bondens alvorlig og venlig.

Begge tav en Stund.

Paa en Gang sprang hun lyttende op. „Johan,“ sagde hun, „det banker. Hvem kommer dog saa sent og paa denne Aften?“

„Jeg har intet hørt,“ svarede Bonden. „Dog jo, du har Ret. Det banker ganske svagt; jeg vil gaa hen og se efter.“

Han satte sin Pelshue, der laa ved Siden af ham, paa Hovedet, og gik udenfor. Bondens fulgte ham med Lampen. Den tunge Husbør var til at lukke op ind efter, og Konen udstødte et svagt Skrig, da hun paa Tærskelen saa' en stakkels pjaltet Dreng, der med Opbydelse af sine sidste Kræfter bar en lille Pige, der sad ganske som stivnet i hans Arm og havde slaaet de smaa Arme om hans Hals.

„For Guds Skyld!“ — Drengen stødte Ordene frem — „tag imod os, jeg kan ikke mere, og hvis hun endnu lever . . .“ Han kunde ikke fuldende Sætningen, men sank afmægtig om.

Bondens medlidende Hjerter betænkte sig ikke længe. Hun kaldte hurtig paa Folkene og fik begge Børnene ind i Seng.

Drengen kom snart til sig selv, men den lille Pige laa fremdeles med lukkede Øjne. Drengen saa' fuld

af Angst paa det magre, blege Ansigt, saa raabte han pludselig: „Aa, min Moder! kunne I ikke ogsaa hjælpe hende? Hun faldt om i Skoven ved Siden af vor Hjulbør, og hun sagde, at jeg skulde blot redde den lille.“

Bonden udspurgte ham nærmere, og snart var han paa Bejen til den forulykkede med en Vogn og to Karle. Det var ikke vanskeligt at finde hende, men det var vist et stort Spørgsmaal, om hun vilde komme til sig selv igen. Sult, Elendighed og Kulde havde hver gjort sit.

Bondekonen modtog ogsaa denne Gæst med Venlighed, og ved Midnatstide havde Oplivelsesforsøgene endelig hjulpet. Den stakkels Kone slog Djnene op og spurgte angst: „Hvor ere Børnene?“

„Vær rolig,“ trøstede Bondekongen, „de ere vel forvarede og sove trygt. I Morgen skal De saa dem at se.“

„Jeg lever ikke til i Morgen,“ stønnede den fremmede. „Men jeg takker den almægtige Gud, der har hørt mine brændende Bønner. De er jo da Fyrre-Bondekonen?“

Den saaledes tiltalte saa' forbavset paa den elendige Kvinde.

„Ja, det er jeg,“ svarede hun. „Men hvem er De, og hvorfra kender De mig?“

„Jeg er Peters Kone. De husker nok ham, der for fem Aar siden rejste til Amerika?“

Det hede Blod foer op i Bondekongens Kinder, og hun spurgte, for dog at sige noget: „Hvor er Deres Mand?“

Den døende svarede ikke derpaa, men bad: „Kald paa Bonden; jeg maa tale med ham, og det kunde blive for sent, hvis vi tøve.“

Johan traadte snart ind i Bærrelset, og da han stod ved Sengen, satte den syge sig op i den og begyndte: „Det er mit Skriftemaal, og jeg vil gøre det kort; men Herren lede eders Hjerter til Mildhed og Forsoning! For fem Aar siden brændte eders Gaard, og det var min Mand, der havde paasat Ilden. Eders lille Pige forsvandt; men hun er ikke omkommen i Flammerne, saaledes som I troede det, og som min Mand vilde have haft det. Jeg reddede hende, og skønt Peter tordnede og bandede, og jeg i Begyndelsen intet Øjeblik var rolig for, hvad han vilde gøre for paa en voldsom Maade at befri sig for denne Byrde, saa taalte han dog tilsidst Barnet. Jeg og min Søn Didrik har haft det kært, ja hjertelig kært.“

Den syge tav udmattet.

Bondekonen var sunket om paa en Stol og havde flaaet Hænderne for Ansigtet, medens Bonden stirrede stift paa Kvinden, der nu anstrængte sig for at kunne sige noget mere. Endelig lykkedes det hende, og hun vedblev sagte: „Vi have ikke haft andet end Nød, Elendighed og Kummer ud deraf. Min Mand døde i Foraaet, og jeg kunde nu ikke faa No, jeg maatte bringe eder eders Barn. Tvivl ikke paa mine Ord, jeg kan bekræfte dem med en hellig Ed, og se her — maaſke kender I denne?“ Hun trak en lille rød Strømpe frem, som hun altid havde baaret skjult paa Brystet, og hun rakte Bondekonen den. Hun greb efter den, ja, det var lille Annas Strømpe, den anden laa i Dragkisten, og der var faldet utallige Taarer paa den gennem disse fem lange Aar. — Der var stille en Stund i Bærrelset, men endelig spurgte den syge sagte: „Kunne I tilgive mig?“

„De har gjort det, De kunde, og jeg takker Dem

derfor," svarede Bondekonen og lagde sin Haand i den døendes. Bonden tøvede et Øjeblik, men saa gjorde han det samme.

"Sag vilde gerne endnu en Gang nyde den hellige Nadver," htrede den syge derpaa.

"Det skal I faa Lov til," sagde Bonden og gif ud af Værelset. Bondekonen følte en heftig Længsel efter at se sit tabte og gensfundne Barns Ansigt; men da hun kom ind i det Værelse, hvori det laa, stod Bonden allerede ved Barnets Leje. Han havde foldet Hænderne, og Taare efter Taare løb ned over hans Kinder. Bondekonen traadte sagte hen til det sovende

Barn. Johan vendte sig om, lagde sin Arm om hende, og med salig Glæde saa' de paa Barnet, deres Barn.

„Marie,“ sagde Bonden endelig, „den Almægtige har overvundet mig. Han vil tilgive mig de spundne Mars Synder, og saa skal det blive anderledes med mig.“

Hun lænede tavst sit Hoved mod hans Skulder, og det Jubelraab lød gennem hendes Sjæl: „Se, jeg forkynder eder en stor Glæde, thi eder er i Dag en Frelser født!“

Ja, han var født, han var nylig født i hendes Mands bitre og formørkede Hjerte, og nu vilde „den store Glæde“ ogsaa vederfares ham.

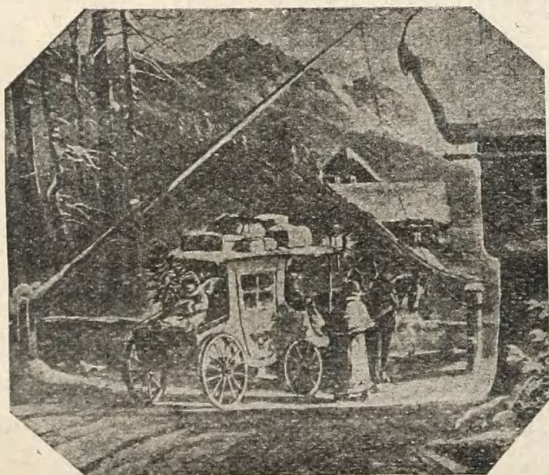
Da Præsten kom henad Morgen for at give den døende den hellige Nadver, lagde hun endnu en Gang alt aabent frem for ham, og ikke længe efter sov hun ind stille og glad. Bondens trykkede hendes Øjne til, og saa gik hun ind i Dagligstuen, satte friske Lys i Grantræet, bar det ind i Soveværelset og satte det ved sit Barns Leje. Bonden kom ogsaa snart til, og nu sad de Haand i Haand ved Siden af hinanden og ventede paa, at den lille Pige skulde slaa Øjnene op. Da hun begyndte at røre sig, tændte Bondens Lysene, og da hun, idet hun vaagnede, forundret saa' sig omkring, toge de lykkelige Forældre hende i deres Arme, og de kunde ikke blive trætte af at kærtegne deres tabte og genfundne Barn.

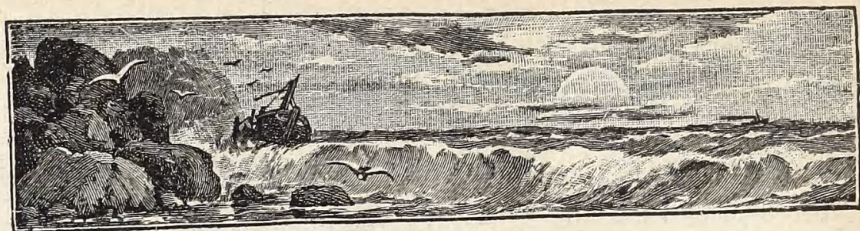
Da Klokkerne ringede Festen ind, gik de begge i Kirke. Ak, hvor længe var det ikke siden, at Bonden havde været der! og dette var en god Begyndelse til et nyt Liv, der ved Herrens Naade skulde leves til hans Ære.

Nu er der kun lidt tilbage at fortælle. Lille Anna havde snart forstaaet, at hun nu var hos sine rette

Forældre, og hun trivedes glad under deres rige Kærligheds Solskin. Didrik blev paa Fyrre-Gaarden og blev elsket og behandlet som deres eget Barn.

Men da det næste Aar blev Jul, læste Bonden selv Evangeliet om Jesu Fødsel, og da han kom til dette Sted: „Se, jeg forkynnder eder en stor Glæde!“ saa' Bondekonen med Tak i sit Hjerte paa ham og Børnene. Og Stjernen fra Bethlehem lyste fremdeles for dem gennem Aarene, til den lyste de gamle hjem. Men Anna og Didrik bleve Ægtefolk og boede sammen som Guds Børn. Og hver Gang Julen kom med Minderne om hin Juleaften, vi her have hørt om, da lyttede taknemlige Hjerter i Fyrregaarden til det gamle Budskab: „Se, jeg forkynnder eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket.“

Julen i Hytten.

Vor lille Fortælling henseatter os til en lille Landsby i Tyssland nær ved Göttingen ved Ravn Dransfeld.

I en lav og ussel Hytte sad for nogle Aar siden — det var en Eftermiddag i December — to Spøfsende sammen. Det var en kold og blæstfuld Dag. Ude faldt Sneen tæt, og hver, som kunde, blev hjemme i sit hyggelige Værelse ved den varme Kaffelovn. Men de, som af en eller anden Grund maatte forlade Hjemmet og begive sig ud i Kulden, skyndte sig at udrette deres Grinder saa hurtigt som muligt for snart at kunne komme hjem igen og slippe for den bidende Vind og den vaade Sne.

De to Børn vare alene. Deres Bedstemoder var allerede tidligt om Morgenens gaaet for at hjælpe til ved en stor Vask paa Herregaarden for derved at for tjene lidt til Opholdet for sig og Børnene.

Den gamle Bedstemoder var bedrøvet gaaet hjemmefra i Morges og ikke uden Grund. For tre Aar siden

havde alt været anderledes. Da levede hendes dygtige og flittige Søn, Jakob Kranzler, Børnenes Fader. Han havde været Tømrer og meget dygtig i sit Fag. Folk satte stor Pris paa ham, dels paa Grund af hans Dygtighed, men ogsaa fordi han var en paa-
lidelig Mand. Naar der skulde bygges et Hus, blev det som oftest overdraget ham. Det var derfor ikke underligt, at han altid havde fuldt op af Arbejde og derved fortjente mere end tilstrækkeligt til at ernære sin Familie. Men denne Lykke skulde ikke vare længe. En Dag, da han var i Færd med at lægge et Tag paa et højt Hus, gjorde han et fejlt Trin og styrtede ned. Kammeraterne bære ham hjem; han var uden Bevidsthed. I syv Maanedes laa han i Sengen; Lægernes Kunst og hans trofaste Hustrus omhyggelige Pleje kunde ikke helbrede ham. Hans Kræfter svandt dagligt, og tilsidst kaldte Herren ham hjem til sig.

Kort Tid efter blev Hustruen ogsaa syg, maaske havde hun overanstrengt sig ved at pleje sin Mand Dag og Nat, maaske var det Sorgen over Mandens Død, som tog hendes Kræfter, nok — hun blev for hver Dag svagere, og et halvt Aar efter var ogsaa hun død.

Det var to haarde Slag for den lille Familie, som aldeles forstyrrede dens Lykke og Velstand. To smaa Børn, en Pige paa 7 Aar og en Dreng paa 5, stod nu tilbage, fattige og forældreløse. Vel havde de deres Bedstemoder, Katarina, som gjorde, hvad hun kunde, for at skaffe det nødvendige til Beje; men det var ofte usigeligt svært for hende, som var gammel og skrøbelig. Bedstemoderen saa' med Bekymring, at det, hun kunde fortjene, ikke i Længden forslog til deres Ophold, og under Faderens og Moderens Sygdom og Død vare

de Penge, som de tidligere havde lagt til Side, opbrugte. Nøden blev altid større og større i den lille Hytte.

Der sad nu altsaa de to smaa Børn sammen paa denne kolde Decemberdag. Pigen strikkede flittigt, mens den lille Dreng vandt det Garn, som Bedstemoderen havde spundet Dagen før. Der var koldt og mørkt i det lille Værelse. Børnene saa' heller ikke ud til at være glade, de sad stille og alvorlige sammen.

„Hvad tror du, Frederik?“ begyndte endelig den lille Pige. „Tror du, at Jesusbarnet bringer os noget i Aar?“

„Jeg veed det ikke, Hanne,“ svarede Broderen; „jeg synes ikke, det ser ud dertil. Bedstemoder er altid saa alvorlig og siger saa ofte, at hun har ingen Penge.“

„Ja, det er sandt,“ sagde Hanne, medens hun et Øjeblik holdt op med at strikke. Lidt efter begyndte hun igen: „Tænk, Frederik, da jeg vaagnede i Nat, hørte jeg stakkels Bedstemoder sukke og græde bitterligt. Hvor det gjorde mig ondt! Men saa faldede hun sine Hænder — jeg kunde tydeligt se det, thi Maanen skinnede lige ind paa Sengen — og bad til Gud om, at han vilde hjælpe hende i hendes store Nød. Jeg forstod det ikke altsammen, men jeg hørte hende tydeligt sige: „O, kære Herre, lad mig dog ikke blive kastet ud af Hus og Hjem med mine stakkels Børn!“ Saa græd hun ikke mere, men laa ganske stille.“

Frederik saa ganske forstrækket ud ved at høre dette. „Ja,“ sagde han, „den rige Møller var jo her forleden og var saa vred paa Bedstemoder. Han vilde have Penge, men hun havde ingen at give ham.“

Døren aabnedes, og hvem er det, som kommer ind? Aa, det er jo Bedstemoder, den kære, gamle Bedste-

moder, som Børnene altid længes faa meget efter. Børnene springe glade op og kysse hende, de ere altid henrykte, naar deres Ensomhed er til Ende, og Bedstemoderen kommer. Saa skynder hun sig ud i Køkkenet og laver lidt Aftensmad. Snart er det lille, skumle Bærelse gjort hyggeligt; i Kaffelovnen brænder Ilden rask, og ved Bordet sidde tre glade Menneſker om den tarvelige Aftensmad.

Nu faa Børnene Lov at viſe hende, hvor meget de have beſtilt i hendes Fraværelſe, og til Belønning for deres Flid faa de hver et dejligt stort, rødt Æble, ſom Bedstemoderen har faaet af den venlige Frue oppe paa Herregaarden. De nænne ikke at ſpiſe Æblet, før de ere komne i Seng; men efter at det er fortæret, falde de ſnart i en rolig Søvn. Hverken Hanne eller den lille Frederik høre, hvorledes Bedstemoderen ligger og græder og beder til ſin himmelfke Fader.

Men en hører hendes Bønner og ſer hendes Taarer, en veed al hendes Nød og Sorg, det er den kærlige, almægtige Fader i Himlen, ſom har givet os den ſtore Forjættelſe: „Kald paa mig paa Nødens Dag, jeg vil udfri dig, og du ſkal priſe mig.“

*

*

*

Den næſte Dag, den 22. December, ſad fire unge, muntre Studenter ſammen paa et Bærelſe i Göttingen; den ene var en Søn af en rig Købmand i London og hed Richard Huntington. Han ſad juſt nu og fortalte ſine Venner, hvad han havde oplevet den Dag.

„Lænk eder,“ ſagde han, „i Morges kom Poſtbudet med Brev til mig fra min Fader, paa hvilket der ſtod: „Indeholdende 60 Pund Sterling“ (over 1000 Kr.).

Jeg lukker hurtigt Konvolutten op, ja, ganske rigtig, der ligge de dejlige Sedler. Og hør nu, hvad min kære Fader skriver: „Disse Penge sender jeg dig, for at du skal gøre dig en glad Juleaften. Min kære Richard, du er jo langt borte fra dit Hjem og alene i det fremmede; lad dit Hjerte dog ikke derfor være tungt i den velsignede Juletid, husk paa, at din Frelser altid er hos dig; hold Jul med ham, da veed jeg ogsaa, at disse Penge ville faa en god Anvendelse.“ Se, mine Venner,“ fortsatte Richard, „nu har jeg tænkt frem og tilbage og overlagt, hvorledes jeg bedst kan fejre en rigtig glad Julefest, men endnu er jeg ikke kommen til noget Resultat.“

„Aa,“ sagde den ene, som var temmelig ubemidlet, „var jeg i dit Sted, vilde jeg ikke betænke mig længe. Jeg vilde købe Bøger, gode, interessante Bøger; der er mange, som jeg ønsker mig, men ikke har Raad til at anskaffe mig. Desuden kunde det være rart at have en smuk Klædning. Derefter vilde jeg købe et stort Juletræ, som jeg vilde pynte med mange Lys og smuk Julepynt, saa skulde I være hos mig, og vi vilde da rigtig glæde os.“

„Undskyld, at jeg ler af dig,“ sagde en anden af dem, som med en haanlig Mine havde hørt paa disse Udtalelser. „Bøger! du tænker altid kun paa de dumme Bøger, som om der ikke gaves anden Glæde end at læse. Nej, jeg maa bede om at blive fri for alt af den Slags, som ikke lige er nødvendigt. Jeg har en bedre Plan, nu skulde I høre: Jeg vilde bruge Pengene til en Rejse til Paris. I hørte jo, hvor interessant den unge Franskmand forleden fortalte om alt, som fandtes der! Og saa især, naar man kan komme der

med Lommen fuld af Penge, saa skulde jeg nok mere mig, kunne I tro!"

"Na ja," faldt den tredje af Bennerne ind, „maaske kunde det være meget morsomt; dog — at tilbringe Julefesten alene, uden en eneste Ven i en fremmed By, vilde vist forekomme mig altfor uhyggeligt. Jeg vil sige dig noget andet, Richard. Gør et stort Selskab med udsøgt Mad og god Vin, vi ville da spise og drikke af Hjertens Lyst og rigtig være glade og fornøjede. Du skal se, i flere Dage vilde der i Göttingen blive talt om det fine Selskab, som du havde gjort."

Richard Huntington havde i Stilhed hørt disse forskellige Forslag. Af og til havde han rystet paa Hovedet for at tilkendegive, at han ikke syntes om det. Siden ledede han Samtalen ind paa et andet Emne, og saa skiltes Bennerne og gik hver til sit.

Da Richard kom hjem, tog han Faderens Brev frem og læste det atter opmærksomt igennem. Der stod nogle Ord, som hele Tiden havde beskæftiget hans Tanker: „Det er mit inderlige Ønske, min kære Dreng, at du med disse Penge skal berede dig en virkelig glad Julefest. Jeg vil ikke foreskrive dig noget, men haaber, at du ved at følge dit Hjertes Tilskyndelse vil finde det rette. Tænk paa, hvorledes Herrens Engel talede til Hyrderne paa Marken Julenat: „Se, jeg forkynnder eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket." Og glem heller ikke Apostelens Ord: „Glæder eder i Herren altid." Naar du bevarer disse Ord i dit Hjerte, da vil du ogsaa vide, hvorledes du bedst vil kunne faa en virkelig glad og velsignet Julefest."

Richard tænkte meget over disse Ord; han vidste, at hans Benners Forslag ikke var i Overensstemmelse med Faderens Ønske, heller ikke syntes han selv om

dem; men det stod endnu ikke klart for ham, hvilken Vej han maatte gaa for at anvende Pengene saaledes, at det rigtig kunde gøre ham hjertensglad.

Men en vidste det og havde allerede bestemt Maaden, det var ham, den almægtige Gud, som leder Menneskenes Hjerter som Vandbække, det var al Naadens og Trøstens Gud, som havde set den stakkels Katarinas Taarer og hørt hendes Bønner, og som vilde vise sin Magt i Opfyldelsen af sine herlige Forjættelser.

*

*

*

Den 23. December oprandt som en dejlig klar Solskinsdag. Sneen, som var falden de foregaaende Dage, laa som et hvidt Tæppe over Jorden. Richard besluttede at nyde godt af det smukke Vejr; han lejede en Hest og red gennem Stadsporten ud ad Landet til.

Med stille Glæde saa' han omkring sig. Sneen glimrede i det smukke Solskin som tusinde Diamanter, Træerne og Buskene toge sig prægtige ud, bedækkede med det lune, hvide Snedække. Den friske Luft gjorde ham godt, han følte sig let og glad om Hjertet. Han red nu i hurtigt Trav ud ad Landevejen uden at have sat sig noget bestemt Maal og kom omsider til en lille Landsby. Her vilde han unde sin Hest en Times Hvile, medens han selv saa' sig lidt om. Idet han spadserede gennem Byen, undrede det ham at se en Mængde Mennesker foran Kommunalhuset, mange lige endogsaa ind af Vinduerne. Han tænkte ved sig selv: Hvad mon der er paa Færde; stille blandede han sig mellem Mængden og hørte paa deres Samtale.

„Tohundrede Daler!“ raabte just nu en Mand med høj Stemme.

„Byder ingen mere?“

„Tohundrede og halvtreds!“ lød en Stemme i Folke-
mængden.

„Hundredet maa være fuldt,“ tænkte vor unge Ven
og raabte: „Trehundrede Daler!“

Forundrede vendte Folk sig om og saa' paa den
fremmede unge Mand. Men en tyk Mand i hvid Dragt
satte et vredt Ansigt op, idet han raabte „Trehundrede
og halvtreds!“

Auktionsholderen gentog: „Trehundrede og halvtreds
er buden. Byder ingen mere?“

Richard vidste ikke, hvad Talen drejede sig om, men
da han saa' den brede Mand i den hvide Frakke se
triumferende paa ham, tænkte han: Du skal ikke have
det sidste Ord, min Ven!

Atter lød det langsomt: „Trehundrede og halvtreds
er buden; intet højere Bud?“

Da raabte Richard: „Firehundrede Daler!“

Manden, som havde gjort det næstsidste Bud, var
bleven ganske bleg af Harmen, og Folks Forundring var
endnu større end forrige Gang, Richard bød.

Auktionsholderen raabte: „Firehundrede Daler,
første, anden og — tredje Gang!“

Hammeren faldt, Richard havde sejret.

„Men hvad har jeg da egentlig købt?“ spurgte
Richard de omkringstaaende.

„Et Hus, et helt Hus,“ svarede man ham med høj
Latter.

Richard blev kaldt hen til Bordet for at opgive sit
Navn og betale. Han tog sin Lommebog op og be-
talte straks hele Købesummen.

„Vil De være saa venlig at vise mig min Ejendom?“
spurgte Richard Auktionsholderen.

„Meget gerne, min unge Herre,“ svarede denne. De fulgtes nu ad gennem Landsbyen. Tilslidst kom de til en Del smaa, lave Huse, som alle saa meget forfaldne ud.

Manden standsede foran et og sagde: „Dette er Deres. Det gør mig ondt, at det ikke er bedre, men allermest gør det mig dog ondt for den stakkels gamle Katarina, at hun skal af med sit lille Hjem.“

Richard forstod ikke, hvad Manden mente, tænkte heller ikke over det. Han aabnede Døren og gik ind. Ved Bordet sad en gammel Kone; Bibelen laa opslaaet ved Siden af hende, men hun læste ikke i den, hun havde skjult sit Ansigt i sine Hænder og græd bitterligt. To smaa Børn klynge sig ind til hende.

„Hvorfor er De saa bedrøvet, min gode Kone,“ spurgte Richard venligt.

„Åh, synes De maaske ikke, jeg har Grund dertil? Jeg er en fattig, svag, gammel Kone og har en haard Kreditor. Den rige Møller har anklaget mig for Retten, fordi jeg med min bedste Vilje ikke har kunnet betale ham. Gud i Himlen, forbarm dig over mig!“ raabte hun højt grædende. „Hvor skal jeg nu gaa hen med mine to smaa Børn? Åh, Gud, hjælp mig i min store Nød!“

Et Øjeblik efter blev hun dog stille og sagde: „Det er Uret af mig at fortvivle. Gud har aldrig endnu forladt mig, hvor stor end Nøden har været. Ogsaa denne Gang veed han Raad og Udvej. Jeg er jo hans Barn for Jesu Skyld; en Fader vil og kan jo ikke forlade sit Barn i Nøden.“

„Nej,“ sagde Manden, som havde fulgt Richard, „du veed jo, der staar i Salmen: „Vej har du alle Steder, dig Midler fattes ej“, og denne unge Mand,“

vedblev han visende hen paa Richard, „ser heller ikke ud til at have Hjerte til at plage eder.“

Han fortalte nu Richard alle de sørgelige Forhold, som vi allerede vide, og Richard blev inderlig rørt ved at høre al den Sorg og Nød, den gamle Kone havde gennemgaaet. I hans Indre lød en Stemme: „Se, jeg forkynder eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket.“ Han saa' for sig sin Faders kærlige Ansigt, og i samme Øjeblik fattede han en stor Beslutning.

Han lagde kjærligt Haanden paa Katarinas Skulder og sagde: „Jeg vil hjælpe Dem. Jeg har købt Deres Hus og giver det nu tilbage til Dem som Deres Gjen- dom. Gælden er betalt og skal ikke trykke Dem mere. Tak den almægtige Gud, som har hørt Deres Bøn.“

Den gamle Kone vilde knæle ned for ham for at takke, men Richard forhindrede det og sagde: „Takken maa De sende opad. Herren har i sin Naade lagt alt til Rette; mig har han ført herud og givet mig Midlerne i Hænde, at jeg har kunnet hjælpe. Ham alene være Ære og Pris!“

Under den gamle Kones Taksigelser skyndte han sig bort. Snart sad han atter paa sin Hest, og nu gik det hurtigt hjemad.

*

*

*

Samme Aften var Richard sammen med sine tre Venner. Han fortalte dem om sin Handel og sine Oplevelser. Først drillede de ham og lo af ham, men da de saa', hvor glad Richard var, forandrede de efterhaanden alle deres Mening. Og inden de skiltes, havde

de lagt en Plan til, at de alle kunde faa Del i Richards Glæde.

*

*

*

Det er den velsignede Juleaften. I Katarinas lille Stue er der lunt og hyggeligt. Paa Bordet staar der i en Urtepotte en stor Grangren, som hun har hentet i Skoven; Børnene ere henrykte over Træet, som er pyntet med enkelte Lys og Gøbler. De gaa rundt om det for at betragte det fra alle Sider. Nu kalder Bedstemoderen paa dem; Børnene sætte sig ned, folde de smaa Hænder og lytter alvorligt til, medens Bedstemoderen læser det dejlige Juleevangelium højt. Saa synge de alle: „Et Barn er født i Bethlehem“, og Lovsangen lyder højt og klart.

Men hvem er det, som rører sig ude i Forstuen? Hvad er det dog for en Støj derude? Forsigtig lukker Bedstemoderen Døren op, Børnene flygte forstrækkede op i en Krog, der staar jo fire unge Herrer derude.

Men da de genkendte Richard imellem dem, var al Frygt borte. De tog ham ved Haanden og trak ham hen til Juletræet for at vise ham det.

De unge Studenter fik nu travlt: alle havde de en stor Pakke med, som skulde pakkes ud. Børnene gøre store Djne, da deres lille Juletræ bliver pyntet med en Mængde Godter, Chocolate, Figener, alt i smukke, brogede Kræmmerhuse og smaa, nydelige Kurve. Og ikke nok hermed: under Træet paa Bordet ligger der store Gaver. Hanne figer henrykt paa en stor Duffe, hvis Hoved stikker ud af Papiret, og Frederik betragtede med kærlige Blikke en stor Træhest og en Gste Tinsoldater, som stod paa den anden Side. Til Bedstemoderen er der en stor Pakke uldent, varmt Tøj.

Hvilken Jubel, da Børnene fik Lov at pakke deres
Pakker op og plyndre Træet! Saadan en Jul havde
de aldrig før oplevet.

Men Bedstemoderen udbrød under Glædestaarer:
„Herre, jeg er ikke al din Naade og Miskundhed værd!“

Studerterne bleve nu et Par Timer i Hytten, de
sang Salmer med Børnene, saa' paa deres Gaver og
legede med dem af Hjertens Lyft.

*

*

*

Dagen efter samtalede Vennerne med hverandre om
den store Glæde, de havde haft Aftenen før. „Du har
Ret, Richard,“ sagde den ene, „vi have haft en vel-
signet Juleaften. Ingen Rejse til Paris, intet udsøgt
Selskab, intet smukt dækket Julebord kunde have givet
os saa stor en Glæde, som vi havde i Gaar i det lille,
lave Hus hos den gamle Katarina. Denne Julefest
har været os til Belsignelse.

En Juleaften.

„Fader sagde, at nu havde han kun Pengebrevene tilbage, og han mente at kunne være hjemme Kl. 4!“ raabte Vilhelm, idet han rev Døren op og løb ind i Stuen. Det var nemlig Juleaften, og Moderen havde sendt Vilhelm hen til Faderen, som var Postbud, for at høre, hvornaar de kunde vente ham hjem. Børnene jublede ved at høre, at Faderen kom saa tidligt, saa skulde de ikke vente mere end $1\frac{1}{2}$ Time, før Juletræet kunde blive tændt. Nu blev der Travlhed; de større Børn fik Lov at hjælpe Moderen, medens de to mindste maatte være hos Bedstemoderen, til Træet skulde tændes.

J kende jo alle et Juletræ, ikke sandt, kære Børn? Dette dejlige, grønne Træ med alle de smukke Lys og Gaver. J forstaa saa ogsaa, naar J tænke paa eders egen Glæde, at disse Børn i lang Tid havde glædet sig til denne Aften; og skønt det kun var et fattigt Hjem, saa fik de dog hver sin lille Gave.

Klokken var nu 4, alt var i Orden, men Faderen

kom ikke. Hvorfor kommer Fader ikke? Børnene rettede hvert Øjeblik dette Spørgsmaal til Moderen. Klokken blev 5, og endnu var han ikke kommen. Forgæves spejdede Anna ibrigt ved Vinduet, forgæves løb Drengen hvert Øjeblik ned ad Trappen for at se ud paa Gaden, men der var ingen Fader at se. Dog endelig. Klokken var næsten 6, da raabte Anna: „Nu kommer Fader!“ Og virkelig, et Øjeblik efter træder Faderen ind. Alle Børnene løbe ham i Møde, omfavne og kysse ham. Men hvad er der? Faderen støder dem alle bort, han, den kærlige Fader, som altid plejer at tage dem i sine Arme og de mindste paa sit Skød, støder dem bort og kaster sig ned paa Sofaen og bedækker sit Ansigt med sine Hænder. Moderen kommer ind. I afbrudte Sætninger fortæller han, hvorledes det er gaaet ham; i Sandhed, han har Grund til at være bedrøvet, han har tabt et Pengebrev, som indeholdt 500 Kr.! Det havde været et af de sidste, som han skulde aflevere; han havde søgt, spurgt sig for; alt forgæves. Brevet var borte.

Han havde meldt Tabet til Postmesteren. Det var ham paafaldende, at denne havde set meget forskende paa ham og havde sagt, at i hvert Tilfælde maatte han erstatte Tabet. I sit stille Sind tænkte han: Postmesteren tror vist, at jeg har taget Pengene, og det gjorde ham endnu mere bedrøvet. Det vilde være ham umuligt at erstatte denne Sum, som i Forhold til hans beskedne Indtægter var stor.

Hvilken Juleaften! Taarer og Klager i Stedet for Sang og Glæde. Børnenes Glæde var ogsaa forbi, og skønt de ikke alle forstode Sorgen, saa forstode de saa meget, at der var noget meget slemt paa Færde.

Smidlertid sad Bedstemoderen med de to mindste

ovre i sit Kammer og ventede. Hun kunde slet ikke forstaa, hvorfor det traaf saa længe ud, inden de bleve hentede til Juletræet. Tilslidst gif hun over i Dagligstuen og spurgte om Grunden. Hun fik nu hele den sørgelige Efterretning; i det første Øjeblik blev ogsaa hun modfalden, men kort efter blev hun atter frejdig, thi hun elskede sin Frelser, og i sit lange Liv havde hun set mange Beviser paa Guds Kærlighed og Trofasthed mod sine Børn.

Hun lagde Haanden paa sin Svigersøns Skulder og sagde: „Gud vil hjælpe, lad os bede!“

Men Postbudet foer op og sagde: „Lad mig blive fri for den dumme Snak! Dersom der er en Gud til, saa kunde han vel skaffe mig Brevet tilbage, men det er og bliver borte.“

Bedstemoderen vekslede et bedrøvet Blik med sin Datter; af, den stakkels Mand havde allerede for flere Aar tilbage tabt Troen paa vor kære Herre i Himlen. Og det maa I tro, kære Børn, at det Menneſte er allermest til at beklage, som ikke elsker den Herre Jesus og tror paa ham.

Derfor var Postbudet ogsaa ofte bedrøvet, thi lykkelig det kan man ikke være uden Jesus; vel passede han sit Arbejde med Trofasthed, men rigtig glad var han aldrig.

Da hørte de nogen komme op ad Trappen. Det bankede paa Døren. „Kom ind!“ blev der svaret, og ind traadte der en ældre Herre med en Dreng ved Haanden.

*

*

*

I et lavt Tagkammer i en fjern Del af Byen boede der en fattig Enke med sin tolvaars Søn Vilhelm.

Skønt det var Juleaften, maatte Vilhelm ind til et fornemt Herskab med noget Basketøj. „Stynd dig nu, min kære Dreng, kom snart hjem igen, at vi kunne holde Jul sammen,“ sagde Moderen, idet han vilde gaa. „Og hør, se, om du ikke kan faa Pengene for Basketøjet med tilbage, thi ellers kunde vi ikke købe den nye Trøje, som du haardt trænger til, før efter Helligdagene.“

Vilhelm styndte sig af Sted og stod snart ved det høje, herskabelige Hus, hvor han skulde ind. Idet han gik op ad Trappen, mødte han Postbudet. Han afgav sin Pакke i Røkkenet til en Pige, som knap havde Tid til at svare ham og vilde smække Døren i for Næsen af ham, da han bestedent bad om Pengene. „Herskabet er midt i Julefestsfabet omkring Juletræet og maa ikke forstyrres; Pengene kan du faa en anden Gang.“

Hermed maatte han gaa. Djenene stode fulde af Taarer, idet han gik ned. Hvor gerne vilde han dog have haft sin nye Trøje til at kunne gaa i Kirke med, den gamle var saa slidt!

Idet han gik ned, saa' han noget hvidt ligge paa Trappen. Han tager det op. Et Brev, hvorpaa der staar: Indlagt 500 Kr.

„Postbudet maa have tabt det,“ var Vilhelms første Tanke, men idet han kom ned paa Gaden, blev han staaende et Øjeblik for at tænke efter, om han først skulde gaa hjem, eller hvad der var at gøre.

Da følte han en Haand paa sin Skulder, og en kærlig Stemme spurgte: „Hvad tænker du paa, min kære Dreng, venter du paa nogen?“

*

*

*

Hr. Slumann var en ugift, gammel Herre, som elskede Børn. Hver Juleaften plejede han at gaa Gaderne igennem for at se, om der ikke skulde være et eller andet fattigt Barn, som ikke havde noget godt Hjem og derfor blev ude paa Gaden. Hans kærlige Hjerte kunde ikke taale at se de smaa, fattige Børn sulte eller fryse, især paa en saadan Aften. Han købte da adskillige Beklædningsgenstande, som han delte ud til dem, som trængte, og saa' han et Barn staa udenfor en Bagers Vindue og med længselsfulde Blikke se ind paa de mange Kager, tog han det ved Haanden og gik ind i Butikken med det, hvor Barnet saa selv fik Lov til at vælge de Kager, som det helst vilde have. Ogsaa denne Aften var han ude paa sin Runde, og da han saa' Wilhelm staa stille paa Gaden med en bedrøvet Mine, tiltalte han ham.

Wilhelm fortalte ham om det fundne Brev, og Hr. Slumann sagde straks: „Vi ville se at finde det stakkels Postbud, som sikkert er i stor Uro, endnu i Aften. Kan du gaa med?“

„D nej, Moder sidder alene hjemme og venter paa mig; jeg maa hjem.“

„Saa gaa, min Dreng,“ sagde Hr. Slumann; „fortæl din Moder, at du har fundet Brevet og kom saa tilbage her til mig; jeg synes ikke, at du skal gaa Glip af den Glæde, det vil blive, naar Postbudet faar Brevet.“

Det varede ikke længe, saa var Wilhelm der igen; Hr. Slumann havde imidlertid faaet Postbudets Adresse opspurgt. Han tog nu en Droske og førte derhen sammen med Wilhelm.

Postbudet havde endnu ikke modtaget noget Svar paa sit Udbrud, at dersom der gaves nogen Gud, da

kunde han lade ham finde Pengene. Men I kunne tænke eder, Børn, hvor bestæmmet og forundret han blev, da Vilhelm rakte ham Brevet! Han var altfor bevæget til at kunne sige noget, men inde i hans Sjæl løb der en Jubelsang med Tak til den Herre, som ogsaa ved sin Godhed kan lede en Synder til Omvendelse.

Nu kunne I tro, der blev Glæde! Juletræet blev tændt, Gaverne uddelte, og Julesalmerne bleve sungne med stor Kraft og Glæde. Men Postbudet kunde slet ikke blive færdig med at takke Gud; det var jo ogsaa første Gang, han holdt Jul med Jesus.

Ikke mindre glade vare Hr. Slumann og Vilhelm. Denne havde i sin Glæde helt glemmt sin egen Sorg, men paa Hr. Slumanns kærlige Spørgsmaal aabnede han hele sit Hjerte og fortalte, hvor bedrøvet han havde været, da han gik ned ad Trappen uden at kunne faa Pengene for Basketøjet. Men ogsaa denne Sorg skulde blive sluttet. Hr. Slumann lod Rusten holde, gik ind i en Klædeforretning og kom snart efter ud med en hel ny Dragt til Vilhelm, som var aldeles overvældet af Glæde. Men endnu en Gang lod han Drosken holde, Vilhelm maatte gaa med ind i en Bagerbutik og fik en Pose med Kager og Pebernødder med sig hjem. I kunne tro, at Vilhelm fik travlt med at komme hjem og vise sin Moder alle sine Herligheder! Saaledes fik Vilhelm langt mere, end han havde ønsket og ventet, han fik ikke alene en ny Trøje men en hel ny Dragt, og Postbudet fik ikke alene sit Brev tilbage, men uendelig meget mere: han fandt sin Gud.

Kom, Guds Folt, lad os frembære
 Lov og Pris til Herrens Ære,
 O, lad Hjerte, Sind og Sjæl
 Takke ham for Julekvæld.

Takke ham, fordi han vilde
 Komme her i Mattens Stille,
 Takke ham, fordi han gav
 Sejren over Død og Grav.

Hjelved skælved, Mørket svinder,
 Julestjernen for os skinner,
 Herrens Kærlighed steg ned
 I sin Søn til os med Fred.

Hjertets Længsel nu er stillet
 I hans Favn, som eet har villet:
 Frelse os fra Satans Magt,
 Den er Kristus underlagt.

O, hvor saligt, naar vi mærke,
 Herren blev i os den stærke,
 Naar vi tro paa Naadens Bant:
 Blodet, der paa Korset randt.

Naar kun Kristus vi vil vide
 Til vor Salighed og lide
 Glad med ham, vort Skjold, vor Stav,
 Han, hvis Naade alt os gav.

Du velsignede, du kære
 Jesusbarn, o, vil du bære
 Alle dine hjem til dig,
 Til dit skønne Himmerig?

Der, hvor vi dig selv skal skue
 Under Glans fra Himlens Bue,
 Vi med Engle synge da
 Evig dig Halleluja!

